

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: CHARLOTTENLUND

Citation: Aarestrup, Emil: "CHARLOTTENLUND", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 145. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare03val-shoot-workid67983.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

CHARLOTTENLUND

Paa Høien der, ja rigtig, min Moer,
Hvor Ahorntræet skygger.
Her var vi, kan jeg huske, ifjor.
Da Vognen gik i Stykker.
Bakken var just ligesaa rund,
Ligesaa lysegrøn Sletten -
Hid med Kurven, gamle Hund!
Aa, Fa'en med Clarinetten!
Rugtvebakker? Lax? Jo, jo!
Og hollandsk Ost? Jeg takker!
Alting kjøbt paa Østerbro,
Hvor Konen er saa vakker.
Tordenskyen
Gaaer til Byen -
Seer du! paa den blanke Kniv
Skinner Solen -
Væk med Kjolen!
Nu, et muntert Liv!

Kom med Citronerne! adræt!
Pauline, du har Sukker!
Romflasken - saa, den Prop var tæt!
Din Skaal! Hør hvor det klukker!
Tryk det Sure med en Fart,
Glut, paa et Mygstik ved Øiet -
Bondepigen! det var rart!
Med Glas og hele Tøiet!
146 En chinesisk Næseklud,
Saa fiin som til en Greve,
Har jeg bredt paa Græsset ud,
Jo, jeg forstaaer at leve!

Eia, Venner!
Ydmygst Tjener!
Det var sku en Commandeur.
Sennepskanden!
Glemte? For Fanden,
Har jeg seet det før!

Nu bliver Luften mørkere blaa
Omkring de hvide Telte,
Som lutter Vildmænd Egene staae,
Et Par med Maanskinsbelte.
Har du Fyrsvamp? Det var godt!
See til Kaninen paa Øen!
Mærk det vakkre Sommerslot,
De røde Seil paa Søen!
Lad i Trængslen, Kone, smukt
Mig en Smule sværme.
Trykke kjælent, dog med Tugt,
En Skjønheds klare Ærme.
Frederikke,
Veed du ikke -
Naa, der har jeg hængt min Hat.
Duggen falder;
Bladet knalder;
Smukke Dag, Godnat!

See Lapsen der, med Kjæden om Hals,
Bleg som en Kommenskringle!
Og længer hen Matrosernes Vals,
Som svaie og som dingle!
Kildevognen! Hille-mænd!
Alle med Roser i Hatten -
Vogt dig. Sivard Snarensvend!
Der ligger hele Klatten!
Ilden blusser bag en Bøg;
See Potterne, hvor blanke!
Kogekoner staae i Røg,
Og deres Boefsteeg banke.
Kysser Hunden
Dig paa Munden -
Græd ei strax, min lille Ven!
Ingen Fare!
Kom du bare.
Kys du ham igjen!

Ved Huset her, hvad Færdsel og Liv
Imellem Hjul og Stænger!
Der Kudsken staaer, og med sin Kniv
Rugbrød til Hesten flænger.
Herren, med et sagte Tryk,
Hjælper en Frøken fra Trinet;
Tjeneren, med krummet Ryg,
Taer Flasker op af Skrinet.
Ingen Plads i Haugen, tænk!
Og intet Bord i Stuen!
Manden løber med en Bænk,
Og med en Nøgle - Fruen.
148 I det Skumle,
Mellem Humle,
Theemaskinen luer blank.
Og den Søde
Henter Fløde,
Sneehvid klædt og rank.

See der, see der! En Skulder saa rund!
See, hvilken Slangeside!
Og har en mere rosenrød Mund
Sin Elsker kunnet bide?
Venner, om jeg turde blot!
Hende kunde jeg kjælen
Kysse Alting, stort og Smaat,
Fra Nakken ned til Hælen.
Hun forhexer mig omkaps
Med denne hersens Maane -
Hendrik! lad mig faae en Snaps,
Hvis ikke jeg skal daane.
See hvor Munden,
Spodsk i Grunden,
Spidser sig forbandet kjæk.
For at aande
Allehaande
Pøbeldunster væk.

Med slængte Hofter nærmer sig træet
En anden Hjertens Unge;
I Gyngen vil hun - Naa, det var Ret!
Hør Harpenisten sjunge!
149 See til ham, den store Strik,
Som under Buskene ligger;
Naar han kan, hvert Øieblik,
Han efter Tøsen kikker.
Saa! hun kommer dygtig høit;

De Karle, de kan trække!
Bah! jeg giver ingen Døit
For hendes tynde Lægge.
Hvor blev Mille?
Tys! tistille!
Faldt hun? Ja, det troer jeg nok.
Fik hun Skoen?
Jo, jeg to'en
Med min Spanskrørsstok.

I Lærkeetræers stiklende Krat
Den grønne Sti sig vrider.
Hvormange Pletter, nylig forladt,
Maaskee af skønne Sider.
Venner! kom, og læg jer ned!
Mærk kun, hvor Snaphanen feier
Efter Nymphens stille Fjed
Blandt Laxpapir og Reier.
Her er godt! Hør Træets Suus!
See Teltets fjerne Fakkell!
Au! jeg traadte Sneglens Huus
I Stykker reent, den Stakkel!
Lad os ligge
Her og drikke
150 Danmarks Skaal - klink med! Stød an!
Lange, hvide
Skyer glide
Over Land og Strand.

Ind i Teltet! Ha, hvor det gloer
Med Lys og Blomsterkrandse!
Tyk vikler sig en duftende Snor
Om Søilens grønne Landse.
Dugen hvid og Jomfruen rød!
Herrer og Damer, som vinke!
I den kaade Sværm, med Nød,
To Dannemænd kan klinke.
Hist i Speilets blanke Grund
Jeg skimter Skov og Bakker;
Ja, min Sjæl! der staaer min Hund
Og du og jeg og snakker.
Proppen knalder!
I Krystaller
Skummer Vinen - Ak, hvor skøn!
Og i Skiver
Skaaret bliver
En Melon saa grøn.

I Sophaen, see! med krøllede Haar
En udsøgt Skjønhed, Venner!
Nu knuser hun et Kyllingelaar
Med sine Perletænder.
Hvor den lille Melkekno
Griber dog vakkert Karaflen!
151 Han, som ei la'er hende Ro,
Hun slaaer til ham med Gaflen.
Dumme Knægt! giv bare Tid!
Hvor Pusselanken smutter
Frem paa Gulvet, som med Flid,
Og viser Øiet lutter
Skønne Sager,
Som behager
Baade mig og dig, min Ven -
Saa, nu drak hun -
Og nu trak hun
Foden ind igjen.

De flokkes, klynges. Eia, see dem.
Der løbe op til Valsen!
Hvor flinke Putter, hoppende frem,
Med deres Ven om Halsen.
Naa, han slænger Tøsen omkring!
Skjørterne suse til Knæet;
Hatten falder - Ingenting!
Her kan vi staae ved Træet.
Hvor den Satan slider paa!
Han sveder! Jo, jeg takker!
Au, au, au! Min store Taa!
Saa see dig for, din Rakker!
Puf! Raketten
Gik paa Pletten
Midt i Dandsens Hvirvler op.
Støvet damper.
Grønne Lamper
Pryde Teltets Top.
152 Hør blot et Øieblik dog endnu
Paa Jægernes Trarara -
Saa vil vi gaae - Tallerkenen, du!
Jo, jeg forstaaer at spare.
Det er ogsaa bandsat koldt; -
Op da i Arken som Noa!
Først om Halsen, Kone, holdt!
Giv Tid! tag denne Boa!
Svøb ham ind, den lille Svend,
Bind Klædet om Kasketten!
Bank mig Piben ud, min Ven,
Paa Hovdet af Cadetten.
Nu, vor Herre,
Lad vor Kerre
Rulle, og blot lad mig, hør.
Piben stoppe -
Er I oppe?
Saa, din Kjeltring, kjør!
1824